

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 86/2017-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. februára 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] zastúpeného advokátom JUDr. Zsoltom Hodosim, Veľkoblahovská 6750, Dunajská Streda, pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžo 88/2014 z 30. septembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. marca 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Sžo 88/2014 z 30. septembra 2015 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol účastníkom konania (žalobcom) vedeného na Krajskom súde v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 24 S 254/2013 o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia (opatrenia) správneho orgánu – Okresného úradu Rimavská Sobota, pozemkového a lesného odboru, pracoviska Revúca (ďalej len „žalovaný správny orgán“) č. 400/2013 z 11. júna 2013 (ďalej len „žalobou napadnuté opatrenie“) o zaevidovaní zmluvy o užívaní poľovného revíru [REDAKOVANÉ] (ďalej len „zmluva o užívaní poľovného revíru“) uzavretej podľa § 13 a nasl. zákona č. 274/2009 Z. z. o poľovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „nový zákon o poľovníctve“) v prospech iného subjektu, a to [REDAKOVANÉ]. V prvom stupni krajský súd vyhovel žalobe sťažovateľa (žalobcom bola aj [REDAKOVANÉ] ako vlastníčka niektorých poľovných pozemkov) a rozsudkom sp. zn. 24 S 254/2013 z 10. apríla 2014 zrušil žalobou napadnuté opatrenie a vec vrátil žalovanému správnenému orgánu na ďalšie konanie. Krajský súd tak rozhodol z toho dôvodu, že v čase vydania žalobou napadnutého opatrenia prebiehalo skôr začaté konanie o schválenie iných zmlúv o výkone práva poľovníctva v totožnom poľovnom revíri [REDAKOVANÉ], ktoré bolo začaté za účinnosti zákona č. 23/1962 Zb. o poľovníctve v znení neskorších predpisov (ďalej len „starý zákon o poľovníctve“) a do účinnosti nového zákona o poľovníctve nebolo právoplatne skončené. Išlo o konanie pred vtedajším Obvodným lesným úradom v Revúcej ako prvostupňovým správnym orgánom pod sp. zn. 176/2005. Podľa prvostupňového súdu zaevidovaniu zmluvy o užívaní poľovného revíru [REDAKOVANÉ] bránila prekážka v podobe tohto právoplatne neskončeného a skôr začatého správneho konania o schválenie zmlúv o výkone práva poľovníctva. Uvedený záver krajský súd ako prvostupňový súd vyvodzoval z princípu právnej istoty ako imanentnej súčasť právneho štátu.

3. Na základe odvolania podaného žalovaným správnym orgánom a ďalším účastníkom – [REDAKOVANÉ] najvyšší súd napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a žalobu zamietol. Z odôvodnenia tohto rozsudku sťažovateľovi vyplýva, že dôvod na zamietnutie

žaloby videl najvyšší súd v tom, že ku dňu vydania opatrenia o zaevidovaní zmluvy o užívaní poľovného revíru neexistovala žiadna novým zákonom o poľovníctve predpokladaná prekážka brániaca zaevidovaniu zmluvy o užívaní poľovného revíru – konkrétne neexistovala žiadna zmluva (schválená v režime starého zákona o poľovníctve alebo zaevidovaná podľa nového zákona o poľovníctve) týkajúca sa užívania toho istého poľovného revíru. Odkázal pritom vo všeobecnej rovine na ústavne konformný výklad a aplikáciu § 80 nového zákona o poľovníctve.

4. Sťažovateľ je toho názoru, že najvyšší súd napadnutý rozsudok *„postavil na ústavne nekonformnom výklade rozhodujúceho... § 80 ods. 1) zákona č. 274/2009 Z. z. o poľovníctve. Okrem toho si... nezadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia...“*.

5. Ďalej najvyšší súd podľa názoru sťažovateľa pochybil, keď konal *„s Okresným úradom Revúca, pozemkový a lesný odbor, nakoľko Okresný úrad Revúca takýto odbor nemá a úlohy štátnej správy na úseku lesníctva a poľovníctva pre okres Revúca vykonáva Okresný úrad Rimavská Sobota, ktorý pre okres Revúca má zriadené detašované pracovisko v Revúce“*. Najvyšší súd si túto okolnosť podľa sťažovateľa neuvedomil napriek tomu, že *„tak z prvostupňového rozsudku ako aj z podaného odvolania okresného úradu to jednoznačne vyplýva“*.

6. Podľa sťažovateľa najvyšší súd v napadnutom rozsudku za platnú zmluvu o výkone práva poľovníctva považuje len zmluvu schválenú správnym orgánom v právoplatne skončenom správnom konaní. S prekážkou skôr začatého konania sa vysporiadava podľa sťažovateľa nesprávne, jednak samotnú existenciu iného skôr začatého správneho konania ignoruje a jednak nesprávne uvádza na s. 14 napadnutého rozhodnutia, že *„V danej súvislosti odvolací súd poukazuje tiež na to, že zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu je zrejmé, že v čase vydania napadnutého rozhodnutia (opatrenia) bolo s konečnou platnosťou rozhodnuté o neschválení zmluvy o postúpení výkonu práv poľovníctva uzatvorenej žalobcom.“*. Tu najvyšší súd podľa sťažovateľa z nepochopiteľných dôvodov *„pracuje s nepravdivou okolnosťou, ktorá nemá oporu ani v administratívnom spise“*, pretože v čase, keď sa najvyšší súd *„dopracoval*

k tomuto... záveru, celý administratívny spis týkajúci sa správneho konania o schválení zmlúv o výkone práva poľovníctva tvoriac súčasť správneho spisu z dôvodu odvolacieho konania nachádzal na Najvyššom súde SR a konalo sa o ňom pod sp. zn. 4 Sžo/135/2015“.

7. Podľa názoru sťažovateľa je napadnutý rozsudok najvyššieho súdu prejavom svojvôle všeobecného súdu, a preto je spôsobilý zasiahnuť do základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Prejavom svojvôle je podľa sťažovateľa aj extrémny nesúlad právnych záverov s vykonanými skutkovými a právnymi zisteniami alebo aj interpretácia v rozpore s princípom spravodlivosti, príkladom čoho je prepiaty formalizmus. Všeobecný súd sa neustále musí vo svojom individuálnom rozhodovacom procese vyvarovať uplatňovaniu pozitivistického prístupu a má sa snažiť v medziach zákona hľadať individuálnu spravodlivosť.

Zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy sa uskutočňuje uplatňovaním jednotlivých metód výkladu, pričom žiadna z výkladových metód nemá absolútnu prednosť. Jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu. Na prvotné priblíženie obsahu a zmyslu právnej normy slúži jej jazykový výklad, pričom súd nie je absolútne viazaný doslovným znením zákonného ustanovenia a v niektorých prípadoch sa musí od neho odchýliť.

V tomto prípade bol podľa názoru sťažovateľa uplatnený a preferovaný „jazykový (doslovný) výklad ustanovenia § 80 ods. 1) zákona č. 274/2009 Z. z. o poľovníctve bez preskúmania *e ratione legis*, ďalej systémových väzieb tohto ustanovenia v objektívnom práve a bez zohľadnenia skutočného stavu veci. V tomto svetle je napadnutý rozsudok Najvyššieho súdu SR arbitrárny.“.

8. Na základe uvedených skutočností preto sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, tento rozsudok zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie a prizná mu úhradu trov právneho zastúpenia.

II.

9. Ústavný súd si v rámci prípravy predbežného prerokovania veci vyžiadal od najvyššieho súdu vyjadrenie k sťažnosti, v ktorom sa predsedníčka najvyššieho súdu stotožnila s odôvodnením napadnutého rozsudku a navrhla sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú. K námietke sťažovateľa, že najvyšší súd konal s *„Okresným úradom Revúca, pozemkovým a lesným odborom, namiesto s Okresným úradom Rimavská Sobota, ktorý pre okres Revúca ma zriadené detašované pracovisko v Revúcej“*, najvyšší súd uviedol, že konal s *„Okresným úradom Rimavská Sobota, pracoviskom Revúca“*, čo vyplýva aj *„z prvopisu rozsudku najvyššieho súdu založeného v zbernom spise najvyššieho súdu, pričom pri opise uvedeného rozsudku došlo k chybe v písaní, čo však je formálna chyba, ktorá sa dá opraviť a v žiadnom prípade ňou nemohlo dôjsť k porušeniu ústavných práv sťažovateľ a ani sťažovateľ neuvádza, ako mohla uvedená chyba porušiť jeho ústavné práva“*. Taktiež k námietke sťažovateľa, že najvyšší súd na s. 14 napadnutého rozsudku nesprávne uvádza: *„V danej súvislosti odvolací súd poukazuje tiež na to, že zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu je zrejmé, že v čase vydania napadnutého rozhodnutia (opatrenia) bolo s konečnou platnosťou rozhodnuté o neschválení zmluvy o postúpení výkonu práva poľovníctva uzatvorenej žalobcom 2/.“*, pričom sťažovateľ poukazoval, že celý administratívny spis týkajúci sa správneho konania o schválení zmlúv o výkone práva poľovníctva, tvoriac súčasť spisu správneho súdu z dôvodu odvolacieho konania, sa nachádzal na najvyššom súde a konalo sa o ňom pod sp. zn. 4 Sžo 135/2015, treba uviesť, že *„ako vyplýva aj z výpisu z registra (súdneho manažmentu) administratívny spis žalovaného bol pripojený ku konaniu vedenému najvyšším súdom pod sp. zn. 6Sžo/88/2014, a preto táto námietka sťažovateľa nie je dôvodná“*. Najvyšší súd síce v odôvodnení uviedol, že v čase vydania *„napadnutého rozhodnutia (opatrenia) bolo s konečnou platnosťou rozhodnuté o neschválení zmluvy o postúpení výkonu práva poľovníctva uzatvorenej žalobcom 2)“*, avšak tu došlo podľa najvyššieho súdu k *„zrejmej nesprávnosti“*, keďže správne malo byť *«v čase vydania „napadnutého rozhodnutia krajského súdu“»*. Tu ide podľa najvyššieho súdu pritom o takú skutočnosť, *„ktorá nemá žiadny vplyv na vecnú správnosť rozsudku najvyššieho súdu, lebo nemá vplyv na právne posúdenie veci, ktoré bolo v danom prípade sporným, ide len o skutočnosť, ktorá podporuje správnosť záverov najvyššieho súdu“*.

10. Predmetné vyjadrenie bolo zaslané sťažovateľovi na zaujatie stanoviska, ktorý v odpovedi uviedol, že predsedníčka najvyššieho súdu sa vo svojom vyjadrení pridrižiava dôvodov sťažnosťou napadnutého rozsudku a jeho odôvodnenie cituje takmer doslovne. Meritum jej vyjadrenia sa potom podľa sťažovateľa koncentruje „na poslednú stranu so záverom, že podľa jej názoru sťažnosťou napadnutý rozsudok NS SR nie je arbitrárny alebo zjavne neodôvodnený a nemohlo dôjsť k porušeniu v sťažnosti označeného základného práva sťažovateľa. To všetko bez bližšej konkretizácie.“.

Sťažovateľ však naďalej zastáva názor, že v jeho sťažnosti je prezentovaný kvalifikovaný nesúhlas s právnym názorom najvyššieho súdu a nejde o „argumenty všeobecné, formálne, prázdne či vágne, čo do svojho obsahu, ale o kvalifikovanú polemiku so závermi najvyššieho súdu, aj s poukazom na jeho vady (neudržateľnosť z ústavného hľadiska). Naďalej trvám na tom, že závery najvyššieho súdu sú z ústavného hľadiska neakceptovateľné a neudržateľné a navrhujem, aby bolo rozhodnuté v zmysle petitu ústavnej sťažnosti.“.

III.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

13. Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru. Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (obdobne napr. II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07, III. ÚS 24/2010).

14. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Cieľom predbežného prerokovania každého návrhu (vrátane sťažnosti namietajúcej porušenie základných práv a slobôd) je rozhodnúť o prijatí návrhu na ďalšie konanie alebo o jeho odmietnutí, a teda vylúčení z ďalšieho konania pred ústavným súdom zo zákonom ustanovených dôvodov. Pri predbežnom prerokovaní návrhu takto ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody,

ktorej realnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 426/08).

16. Ústavný súd sa, vychádzajúc z uvedeného, pri predbežnom prerokovaní sťažnosti bližšie zaoberal otázkou, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Predovšetkým ústavný súd pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

17. V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne

odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

18. Vychádzajúc z mantinelov možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, sa ústavný súd oboznámil s tou časťou odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu, ktorá bola pre posúdenie dôvodnosti sťažnosti podstatná. Najvyšší súd v podstatnom na odôvodnenie svojho rozsudku uviedol, že v danej veci zistil, že spor o zákonnosť žalobou napadnutého opatrenia žalovaného správneho orgánu medzi účastníkmi konania v prieskumnom konaní spočíval v ústavnej konformnosti výkladu právnej úpravy prechodného ustanovenia § 80 nového zákona o poľovníctve vo vzťahu k postupu orgánu štátnej správy na úseku poľovníctva vo veci zaevidovania zmluvy o užívaní poľovného revíru v zmysle § 16 nového zákona o poľovníctve, a preto zameral svoju pozornosť na uvedenú spornú skutočnosť.

19. Ďalej najvyšší súd odcitoval príslušné zákonné ustanovenia.

20. Z citovanej právnej úpravy najvyššiemu súdu vyplynulo, že zákonodarca novým zákonom o poľovníctve s účinnosťou od 1. septembra 2009 „zveril do právomoci orgánu štátnej správy na úseku poľovníctva rozhodovať o zaevidovaní zmluvy o užívaní poľovného revíru podľa § 13 tohto zákona za predpokladu splnenia zákonných podmienok ustanovených v § 16 ods. 1 uvedeného zákona, pričom súčasne v § 16 ods. 2 ustanovuje podmienku zákazu zaevidovania tejto zmluvy tak, že obvodný lesný úrad nezaeviduje zmluvu, ak na užívanie poľovného revíru je už zaevidovaná iná zmluva, ak zmluva nespĺňa náležitosti podľa § 14 ods. 3 alebo ak zmluva nie je uzatvorená so subjektom podľa § 13 ods. 1. Nová právna úprava nahradila právnu úpravu ustanovenú zákonom č. 23/1962 Zb. (starým zákonom o poľovníctve, pozn.) upravujúcu postup pri postúpení výkonu práva poľovníctva, súčasťou ktorého bolo oprávnenie vstupovať na poľovné pozemky, uznaných za poľovný revír, v zmysle ktorej výkon práva poľovníctva bolo možné prenajať poľovníckemu združeniu (§ 4) alebo inej právnickej alebo fyzickej osobe, pre ktoré platil § 4 primerane (§ 14), zmluvou o postúpení výkonu práva poľovníctva uzatvorenej písomne na čas 10 rokov, pre platnosť ktorej zmluvy, jej zmeny alebo predĺženie zákonodarca ustanovil schválenie okresným národným výborom (§ 16 ods. 1). V zmysle právnej úpravy

zákona č. 23/1962 Zb. (starého zákona o poľovníctve, pozn.) za platnú zmluvu o postúpení práva poľovníctva teda bolo možné považovať len zmluvu o postúpení práva poľovníctva uzatvorenú písomne načas 10 rokov a schválenú orgánom štátnej správy na úseku poľovníctva a teda až po právoplatnom schválení zmluvy, táto nadobudla platnosť a účinnosť. Nadobudnutím účinnosti zákona č. 274/2009 Z. z. (nového zákona o poľovníctve, pozn.) v zmysle prechodného ustanovenia § 80 ods. 1 tohto zákona zmluvy uzatvorené pred 1. septembrom 2009 zostali v platnosti na dobu, na ktorú boli uzatvorené. Pokiaľ však zmluva o postúpení práva poľovníctva uzatvorená za účinnosti zákona č. 23/1962 Zb. (starého zákona o poľovníctve, pozn.) nebola schválená pred účinnosťou zákona č. 274/2009 Z. z. (nového zákona o poľovníctve, pozn.) a teda k účinnosti tohto zákona (1.9.2009) nenadobudla platnosť, nebola spôsobilá vyvolať účinky existencie zmluvy o postúpení práva poľovníctva. Vychádzajúc z logického výkladu právnej úpravy zákonodarcom ustanovenej v prechodnom ustanovení § 80 ods. 1 zákona č. 274/2009 Z. z. (nového zákona o poľovníctve, pozn.) je zrejmé, že zákonodarca ponechal v platnosti zmluvy uzatvorené pred 1. septembrom 2009, teda zmluvy uzatvorené podľa predchádzajúcej právnej úpravy zákonom č. 23/1962 Zb. (starého zákona o poľovníctve, pozn.) na dobu, na ktorú boli uzatvorené.“.

Najvyšší súd ďalej v napadnutom rozsudku vyjadril súhlas s argumentáciou súdu prvého stupňa, že pokiaľ aj zákonodarca výslovne v prechodnom ustanovení neuvádza „platnej zmluvy“, ostávajú v platnosti zmluvy uzatvorené pred 1. septembrom 2009 na dobu, na ktorú boli uzatvorené, avšak, vychádzajúc z výkladu právnej úpravy in racio, takéto zmluvy ako obligačný záväzok zostali v platnosti a zaväzoval len účastníkov zmluvy, pokiaľ však neboli podľa predchádzajúcej úpravy príslušným orgánom štátnej správy schválené ku dňu účinnosti nového zákona o poľovníctve, nenadobudli platnosť a účinnosť voči tretím osobám.

Z uvedených dôvodov pri skúmaní splnenia zákonných podmienok na zaevidovanie zmluvy o užívaní poľovného revíru bolo podľa názoru najvyššieho súdu povinnosťou príslušného orgánu štátnej správy zisťovať, či „zmluvu uzatvorila fyzická osoba alebo právnická osoba podľa § 13 ods. 1, podpísali ju vlastníci spoločného poľovného revíru vlastníaci najmenej dvojtretinovú väčšinu poľovných pozemkov z výmery poľovného revíru

a súčasťou žiadosti o evidenciu zmluvy bola predložená notársky osvedčená zápisnica z rokovania zhromaždenia. (§ 64 zákona č. 323/1992 Zb.), teda splnenie podmienok zákonodarcom predpokladaných v právnej norme ustanovenej v § 16 ods. 1 zákona č. 274/2009 Z. z. Zákonodarcu v právnej norme § 16 ods. 2 zákona č. 274/2009 Zb. (nového zákona o poľovníctve, pozn.) negatívne ustanovuje podmienku brániacu zaevidovanie zmluvy o užívaní poľovného revíru, keď stanoví, že obvodný lesný úrad nezaeviduje zmluvu, ak na užívanie poľovného revíru je už zaevidovaná iná zmluva, (ak zmluva nespĺňa náležitosti podľa § 14 ods. 3 alebo ak zmluva nie je uzatvorená so subjektom podľa § 13 ods. 1).“. Vychádzajúc z uvedenej právnej úpravy, podľa názoru najvyššieho súdu zaevidovaniu zmluvy o užívaní poľovného revíru preto bránila prekážka, že „k totožnému poľovnému revíru existuje už zaevidovaná iná zmluva. Ako prekážka je potom iná zmluva zaevidovaná k totožnému poľovnému revíru podľa... zákona č. 274/2009 Z. z. (nového zákona o poľovníctve, pozn.) v zmysle § 16 ods. 1, alebo zmluva uzatvorená podľa predchádzajúcej právnej úpravy zákonom č. 23/1962 Zb. (starého zákona o poľovníctve, pozn.), ktorá ku dňu účinnosti zákona č. 274/2009 Z. z. (nového zákona o poľovníctve, pozn.) nadobudla platnosť a účinnosť, keďže nová právna úprava zákona č. 274/2009 Z. z. (nového zákona o poľovníctve, pozn.) „zaevidovanie zmluvy o užívaní poľovného revíru“ nahradila prechádzajúcu právnu úpravu zákona č. 23/1962 Zb. (starého zákona o poľovníctve, pozn.) „schvaľovanie zmlúv o postúpení výkonu práva poľovníctva v uznanom poľovnom revíri.“.

Vychádzajúc z uvedeného, najvyšší súd považoval postup právneho predchodcu žalovaného správneho orgánu za súladný s § 16 ods. 1 a 2 nového zákona o poľovníctve, keď tento žalobou napadnutým opatrením zaevidoval predloženú zmluvu o užívaní poľovného revíru, keď zo skutkových okolností bolo zrejmé, že žiadateľ o zaevidovanie zmluvy so žiadosťou predložil podklady v súlade s § 16 ods. 1 tohto zákona a zaevidovaniu predmetnej zmluvy nebránila zákonná prekážka zaevidovania inej zmluvy na užívanie poľovného revíru v zmysle § 16 ods. 2 nového zákona o poľovníctve, keďže zmluva o postúpení výkonu práva poľovníctva uzatvorená so sťažovateľom ku dňu účinnosti nového zákona o poľovníctve nebola platná, a teda nebola spôsobilá vyvolať účinky inej zmluvy zákonodarcom predpokladanej v § 16 ods. 2 uvedeného zákona. V danej súvislosti najvyšší súd poukázal tiež na to, že „zo skutkových zistení vyplývajúcich

z administratívneho spisu je zrejmé, že v čase vydania napadnutého rozhodnutia (opatrenia) (správne má byť napadnutého rozhodnutia krajského súdu, pozn.) bolo s konečnou platnosťou rozhodnuté o neschválení zmluvy o postúpení výkonu práva poľovníctva uzatvorenej žalobcom 2/ (sťažovateľom, pozn.)“.

Vzhľadom na uvedené najvyšší súd dospel k záveru, že sťažovateľovi „nesvedčalo hmotné právo na ochranu jeho práv ako opomenutému účastníkovi v konaní o zaevidovaní predmetnej zmluvy o užívaní poľovného revíru, keďže ku dňu účinnosti zákona č. 274/2009 (nového zákona o poľovníctve, pozn.) Z. z. nenadobudol právo užívania poľovných pozemkov uznaného poľovného revíru na základe platnej a účinnej zmluvy o postúpení výkonu práva poľovníctva, uzatvorenej podľa ustanovení zákona č. 23/1962 Zb. (starého zákona o poľovníctve, pozn.), keďže táto zmluva ku dňu účinnosti zákona č. 274/1962 Zb. (nového zákona o poľovníctve, pozn.) nebola platnou a teda ani účinnou, s poukazom na to, že postupom v zmysle § 80 ods. 3 zákona č. 274/2009 Z. z. (nového zákona o poľovníctve, pozn.) predmetná zmluva o postúpení výkonu práva poľovníctva v čase posudzovania splnenia podmienok pre zaevidovania zmluvy o užívaní poľovného revíru napadnutým rozhodnutím (opatrením) s konečnou platnosťou nebola schválená, a preto žalobca 2/ nepreukázal, že napadnutým rozhodnutím (opatrením žalovaného boli porušené jeho práva, povinnosti alebo oprávnené záujmy. Hmotné právo ochrany práv svedčalo len žalobkyňi 1/ ako vlastníčky dotknutých poľovných pozemkov, avšak z vyššie uvedených dôvodov, v danom prípade nezákonnosť žalobou napadnutého rozhodnutia (opatrenia) a postupu mu predchádzajúceho v rozsahu žalobných dôvodov nebola preukázaná.“.

Predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd

nemusi rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd musí konštatovať, že odôvodnenie sťažnosťou napadnutého rozsudku najvyššieho súdu je dostatočné a zrozumiteľné. Najvyšší súd náležite vysvetlil, prečo na základe odvolania žalovaného správneho orgánu rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu sťažovateľa zamietol. Taktiež ďalšie pochybenie najvyššieho súdu, na ktoré poukázal sťažovateľ vo svojej sťažnosti, spočívajúce v tom, že najvyšší súd mal pochybiť, ak konal „s Okresným úradom Revúca, pozemkový a lesný odbor, nakoľko Okresný úrad Revúca takýto odbor nemá a úlohy štátnej správy na úseku lesníctva a poľovníctva pre okres Revúca vykonáva Okresný úrad Rimavská Sobota, ktorý pre okres Revúca má zriadené detašované pracovisko v Revúcej“, sa vo svetle vyjadrenia predsedníčky najvyššieho súdu, ako aj nahliadnutím do zberného spisu preukázalo ako iba formálna chyba, keď pri prepise prvopisu napadnutého rozsudku najvyššieho súdu (kde bol žalovaný označený správne) došlo k chybe v písaní. A napokon i ďalšie pochybenie najvyššieho súdu, na ktoré taktiež poukázal sťažovateľ, že podľa neho najvyšší súd pracuje s nepravdivou „okolnosťou, ktorá nemá oporu ani v administratívnom spise“, keď na s. 14 napadnutého rozsudku sa uvádza, že „zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu je zrejmé, že v čase vydania napadnutého rozhodnutia (opatrenia) bolo s konečnou platnosťou rozhodnuté o neschválení zmluvy o postúpení výkonu práv poľovníctva uzatvorenej žalobcom“, sa nepreukázalo. Podľa sťažovateľa v čase, keď sa najvyšší súd „dopracoval k tomuto... záveru, celý administratívny spis týkajúci sa správneho konania o schválení zmlúv o výkone práva poľovníctva tvoriac súčasť správneho spisu z dôvodu odvolacieho konania nachádzal na Najvyššom súde SR a konalo sa o ňom pod sp. zn. 4 Sžo/135/2015“. Aj táto námietka sa preukázala ako neopodstatnená, keď došlo k zrejmej nesprávnosti a správne malo byť v čase vydania „napadnutého rozhodnutia krajského súdu“, a nie napadnutého rozhodnutia (opatrenia). Napokon v čase vydania rozsudku krajského súdu „bolo už s konečnou platnosťou rozhodnuté o neschválení zmluvy o postúpení výkonu práva poľovníctva uzatvorenej žalobcom 2/“.

Pretože napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne a logicky odôvodnený, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný jeho postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04). V tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru najvyššieho súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd odmietol podľa § 25 ods. 2 druhej vety zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. februára 2017